

INFO

11. února 2015 SVĚTOVÝ DEN NEMOCNÝCH

Při této příležitosti budeme v neděli 8. února ve všech kostelích udělovat Svátost Pomazání Nemocných.

Proto zveme všechny starší a nemocné lidi a ostatní prosíme o pomoc při dopravení nemocných do kostela.

Všechny, kdo už nějakou chvíli nepřistoupili ke svátosti smíření, prosíme o dřívější zpověď.

Popeleční středa

Ve středu 18. února popeleční středou začínáme postní dobu.

Mše svatá s žehnáním popela a udělováním popelce se bude konat v 18 hodin v kapucínském kostele na nám. Míru.

Nebude ranní mše sv. v kostele sv. Ludmily.

Každý pátek v postní době křížová cesta v kapucínském kostele po večerní mši svaté.

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Postní doba a křest

Postní doba není především cvičením v sebezapírání, ale je přípravou na Velikonoce, tedy na slavnost našeho vykoupení. A vykoupení se v tomto pozemském životě k člověku zcela zásadně a jedinečně přiblíží křtem.

Proto jsou Velikonoce odedávna privilegovaným termínem křtu a postní doba vrcholnou dobou přípravy katechumenů na jeho přijetí. A proto také ti, kdo byli pokřtěni, se mají připravit kajícími na obnovu svého křestního rozhodnutí a zasvěcení, kterou liturgie nabízí o velikonoční noci.

Protože prožíváme právě rok křtu v rámci přípravy na cyrilometodějské výročí, měli bychom si místa a významu této svátosti všimnout i v postní době více.

Víra a křesťanský život je v podstatě celoživotním rozhovorem s Bohem. Bůh řekl ve křtu ke každému křtěnému člověku veliké a neodvolatelné „ano“. „Jsi můj člověk, chci tě a počítám s tebou na věky!“ Naše víra a náš život jsou potom odpovědí na toto „ano“. Bůh k nám ale dál mluví ve slovech Písma, ve víře a učení církve, ve velkých i malých životních událostech. A my ho lépe nebo hůře vnímáme, lépe nebo hůře mu odpovídáme. Proč mnohdy hůře nebo špatně? Protože jsme zaujati mnohými věcmi víc, než jeho „hovorem“ k nám. Protože nemyslíme na to, co nám už řekl a nemáme na mysli to jeho zásadní vše měnící „ano“, které nám řekl v našem křtu.

V čem tedy může být v této souvislosti užitečný půst, tedy postní doba? Právě k tomu, aby se náš „hovor s Bohem“ odvíjel lépe. Není tím myšlena jen modlitba, ale celé naše žití, celý náš vztah s Bohem, procházející naším životem. Zůstaňme u znázornění života z víry jakožto rozhovoru. Když s někým hovoříme, může být náš hovor rušen: hlukem, vyzvánějícím telefonem, tím, že nám do něho vstupuje nějaký příchod. A kromě toho můžeme být v rozhovoru nepozorní, nevnímaví, posloucháme jen „na půl ucha“, myslíme na své starosti a nevnímáme to, co má druhý člověk na mysli. To všechno rozhovor znehodnocuje. Odříkání v postní době čili půst, vnímání a rozjímání slov Písma čili větší pozornost vůči Božímu slovu, dělení se o to co máme s druhými, čili almužna a v neposlední řadě uvažování o tom, co znamená pro nás osobně náš křest a z toho plynoucí důvěrný rozhovor s Bohem, čili modlitba, to všechno může odstraňovat rušivé a momenty v našem celoživotním rozhovoru s Bohem. Pomáhá nám to, abychom v životě lépe slyšeli Boží „ano“, které nám bylo řečeno ve křtu a které je dál Bohem rozvíjeno a abychom na toto všechno lépe odpovídali. Jinak řečeno: půst má svůj křesťanský smysl jen tehdy, jestliže nás přibližuje k Bohu ať už tím, že z života odstraňujeme to, co rozhovor s Bohem ruší, nebo tím, že se projevy lásky k bližním přibližujeme láskyplnému a štědrému postoji Boha, který „tak miloval svět, že dal svého jednorozeného syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3,16)

POSTNÍ SBÍRKA 2015

Původ této postní sbírky je v Německu. Během postní doby se celá rodina nebo jednotlivci zřikají části svého nadbytku a šetří do sáčků, které přinesou na květnou neděli do kostela. Ty jsou pak společně s obětními dary nesený k oltáři.

V dnešní době se máme dobře a půst se pro leckoho stává pouhým koloritem, tak jako k této postní době patří fialová barva. Umíme si také odříct to, co už nemusíme mít, trochu se uskromnit, a peníze ušetřené za tyto věci uložit do sáčku?

Milí farníci, letošní postní sbírku bychom věnovali na restaurování obrazu sv. Kláry z kapucínského kostela na Nám. Míru. Jménem farníků předem srdečně děkuji.

P. Jacek

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Společný dopis řeholníků a řeholnic ke dni zasvěceného života 2. února 2015

Milí přátelé, sestry a bratři! Zasvěcené osoby České republiky se chtějí svým dopisem připojit k poselství Svatého otce, které nám zaslal v Apoštolském listě při příležitosti Roku zasvěceného života ke dni 28. 11. 2014. Jsme jím povzbuzeni a slovo jednou vyslovené si žádá naši odpověď v osobním přijetí: v reflexi i ve skutečích. Současně chceme oslovit i naši českou společnost a místní církve. Navzájem se povzbuzujeme vzhledem k rozmanitosti našich spiritualit, které zastupujeme, i k rozdílnému poslání, které máme směrem ke společnosti a místní církvi. Chceme si pomáhat nejen k opravdovému duchu pokání, ale rovněž k věrohodnějšímu vyhodnocení toho, co je dobré a kladné. A ptáme se, a proto s tím přicházíme i k vám, milí přátelé, čím jako zasvěcené osoby můžeme přispět společnosti a církvi. Tyto body nyní rozvíjíme. (1) Řeholní život neodmyslitelně patří k dlouhé české historii. Díváme se do našich dějin, na četné okamžiky, kdy řeholníci a řeholnice, osoby zasvěcené, předávali vzdělání, podíleli se na výchově člověka a službě potřebným: chudým, přehlíženým a nepřijatým. Nejde nám zde o sebechválu, ani o vyjmenování toho, co se nám „historicky“ nepodařilo. Jsme přesvědčeni, že Pán s námi důvěrně žil a své dobré dílo mohl vykonat. Procházíme naší zemí a vidíme, jak se mnohé spirituality vepsaly do architektury měst, do její duchovní tvářnosti, do půdorysů chrámů a nesčetných úseků dnes již strukturalizované práce společnosti. Naše bilancování je odlišné od toho, čemu jsme se věnovali v roce 1990. Nechceme být jednostranní, abychom nakonec neulpěli na dílčích projevech; tento rok spíše využíváme k tomu, abychom se cíleně zastavili a viděli duchovně celkověji, v souvislostech. Vám, milí přátelé, chceme upřímně poděkovat za to, že jste společně s námi kráčeli a vytvářeli hodnoty v dobrém i nesnadném, že vznikla četná díla jako plod přátelství těch, kdo hledají jediného Pána. Díváme se do vlastních řad, nakolik je naše nadšení autentické, neochromené, realistické, a zároveň zjišťujeme, ke kolikeré vděčnosti nás zasvěcený život přivádí. Všichni víme, že předávání života se opírá o rozličné krize zrání: ale to, že život nadále trvá, že je hmatatelně přítomný mezi námi, že je dokonce i zakořeněný, si zaslouží větší zdůraznění než to, co bylo kazivé či neplodné. Vážíme si společného tvůrčího úsilí ve spolupráci s mnohými společenskými institucemi: kulturními, charitativními, školskými apod. Za četná povzbuzení děkujeme diecézním kněžím, kteří s námi putují k témuž cíli. Oceňujeme trpělivý přístup otců biskupů, kteří s námi sdílejí

starost o vykoupení člověka. Ty, kteří měli jiná očekávání, prosíme, aby nám dali podněty k našemu ještě věrohodnějšímu svědectví. (2) Po roce 1990 se u nás objevil nový prvek, před revolucí vlastně neznámý, ale v celosvětové církvi naprosto samozřejmý. Totiž to, že na jednom území pracují zasvěcené osoby rozdílných národností, míst a tradic. Nejen že tím obohacují naše vlastní řady, ale také významně přispívají k českým církevním dějinám vůbec i k apoštolské podobě naší církve. Nemáme teď na mysli jen finanční výpomoc nebo zajištění formace, která se u nás v předchozích letech nemohla rozvíjet, ale především podnětnou zkušenost spolupráce odlišných mentalit při stejném pastoračním nasazení. I tímto se učíme vstupovat do společného domu celé církve. V posledních letech se mohly najednou rozvinout spirituality, které známe z předchozí tradice českých dějin, ale také se začaly projevat řeholní rodiny nově vzniklé ve světě nebo zrozené přímo u nás doma. Pestrost spiritualit je bohatstvím české církve. A také zdrojem cenných přátelství v Kristu mezi námi zasvěcenými a solidarity při řešení stejných úkolů. (3) Učíme se číst znamení doby a správně je vyhodnocovat. Uvědomujeme si bolestivý nepoměr mezi našimi tužbami, vycházejícími z rozpoznání úkolů, a našimi leckdy křehkými možnostmi, které jsou určované především poklesem členů v našich řeholních rodinách. To nás nemá vést k ospravedlňování se, že mnohým úkolům nemůžeme dostat, ale k tomu, abychom ve zralejší důvěře prosili o osobnosti, jež by se Pánu zcela vydaly a byly doslova vláčné pro jeho Ducha. Chceme vás, milí přátelé, poprosit o odpuštění toho, čím jsme vás pohoršili: kde jsme nebyli věrní kořenům naší spirituality a identity našich řeholních slibů. Prosíme Pána, aby se mu toto zalíbilo a aby skrze něho a s ním bylo usmířeno všechno, co existuje (Kol 1,20). (4) Čím můžeme přispět? Přejeme si s vámi žít jako ti, kteří slouží (Lk 22,27): abychom svým životem dokazovali, že toto jsme v Kristu rozpoznali jako svoje povolání, neboť on jediný je Mistr a Pán. Uvědomujeme si, jak církev a společnost potřebují „duchovní sůl“: liturgii, která odhaluje Boží tajemství, zformované osobnosti, svěží kulturní přesahy provázané s našimi spiritualitami, mezinárodní zkušenost, nevtíravou a nezištnou službu, realizaci tvůrčích nápadů, umění sjednocovat a nepochybovat o uskutečňování jednoty. Učíme se společně dívat do nekonečně vznešeného Ježíšova Srdce. S tímto chceme mezi vás přicházet. Vnímáme jako výmluvné znamení pro současnou církev, že papežem je řeholník. Společně se ptáme, co tím chce Pán říci, a společně hledáme odpověď. Svatý otec častěji opakuje: Začněme u Boha, abychom našli člověka. Abychom Pána nejen hledali, ale také se těšili ze spočinutí v něm, toto si společně popřejme v roce, který se nám nyní dává. Svatí: Cyrile a Metoději, Vojtěchu, Radime, Prokope, Norberte, Zdislavo, Klemente Maria Hofbauere, Jane Nepomuku Neumann, blahoslavení: Hroznato, pražští mučedníci, Marie Restituto Kafková, Marie Antonino Kratochvílová a Metoději Dominiku Trčko, ctihodní: Mlado, Martine Středo, Elekto, a Ignáci Stuchlý, buďte nám po celý čas nablízku a žehnejte nám! Vaši sestry a bratři zasvěcení Pánu.

P. Michael Pojezdný, O.Praem.

Sr. Vojtěcha Zikešová, CImConc předseda KVPMPŘ předsedkyně KVPŽŘ

Světový den nemocných

11. únor – den, v němž si církev připomíná zjevení Panny Marie v Lurdech – byl zvolen k oslavě význačné události: Světového dne nemocných. Světový den nemocných je velkou připomínkou, abychom znovu objevili důležitou přítomnost trpících v křesťanském společenství a stále více hodnotili jejich cenný přínos.

Pohled na nemoc z hlediska víry

Postoj k nemoci je u jednotlivých lidí, ať věřících nebo nevěřících, velmi rozličný. Pro některé lidi je nemoc a smrt posledním vrcholným argumentem pro jejich odmítání Boha. „Kdyby byl Bůh, náš tatínek by

neumřel!”, řeknou. Pro jiné lidi je utrpení a nemoc takřka jedinou věcí, o které si myslí, že se Bohu líbí a že ji cení. Proto utrpení bližních všelijak ideologizují - dělají z něj věc, kterou je takřka třeba si na Bohu žádat. Naopak uzdravení považují tito lidé za věc podezřelou a nezřídka se ostýchají Boha o ně prosit. A konečně jsou takoví, kteří trvající nemoc považují za defekt víry a tvrdí, že je-li naše víra dostatečná, Bůh uzdraví každou nemoc. Pokusme se tedy v této spleti poněkud orientovat.

Pohled směrem ke konci času má na mysli Apokalypsa ve svém závěru, když mluví o situaci v novém nebi a v nové zemi, které nahradí staré: „Hle, přibyték Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid. On sám, jejich Bůh bude s nimi, a setře jim každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani žalu, ani nářku ani bolesti už nebude - neboť co bylo, pomínulo.” (Zj 21,3-4) Rovněž pohled do evangelií nám ukazuje, že Ježíš se staví k nemoci jednoznačně jako její odpůrce a nikomu nedoporučuje, aby v nemoci dobrovolně setrval. Přesto nám celé dějiny křesťanství ukazují nemoc, bolest a smrt jako trvalé průvodce lidských, a tedy i křesťanských životů, přes všechna podivuhodná a mimořádná uzdravení. Království Boží je už mezi námi, ale není tu nové nebe a nová země a ještě nejsme vzkříšeni, a tak tedy tu je nemoc, bolest a smrt jako zkouška i jako šance. Nový Katechismus katolické církve o tom mluví velmi vyváženě: „Nemoc a utrpení vždy patřily k nejzávažnějším problémům, které podrobují lidský život zkoušce. V nemoci člověk zakouší vlastní bezmocnost, vlastní meze a svou ohroženost. Každá nemoc nám může dát zahlédnout smrt. Nemoc může vést k úzkosti, k uzavření se do sebe, někdy dokonce k zoufalství a vzpouře proti Bohu. Může však také napomáhat člověku k větší zralosti, pomoci mu rozlišit v jeho životě, co není podstatné, aby se zaměřil na to, co je důležité. Velmi často nemoc vyvolává hledání Boha a návrat k němu.” (KKC 1500, 1501)

Nemocný je svou nemocí často více méně vyřazen z běžného života, tedy ze své práce, z některých vztahů, jeho život začne více či méně postrádat smysl, je stavěn před trýznivé otázky o budoucnosti vlastní i těch, kteří jsou na něm závislí. Mnohdy se dostává zcela nečekaně a naráz do úplně nové životní situace, se kterou neměl dosud žádné zkušenosti. To všechno znamená pro člověka nejen velkou fyzickou ale hlavně psychickou zátěž. A zpravidla to znamená velkou zkoušku víry, tím větší, čím je stav beznadějnější nebo příchod bezmoci rychlejší. I silně věřící člověk, zralý psychicky i zralý ve víře, může být nemocí postaven před neobyčejně těžkou překážku pro svou víru - vzpomeňme na spravedlivého Joba! Tato zkouška víry není žádnou hanbou, není zpravidla lehce odstranitelná a vyžaduje trpělivost doprovázejícího i modlitby mnohých. Může to být ale cesta k velké zralosti víry - může, ale nemusí. V utrpení lze i víru ztratit a ještě více to platí pro ty, kdo jsou svědky utrpení svých blízkých. Tam potom nevyslyšení často lehkovážně vyslané prosby k Bohu může znamenat konečné zatvrzení se člověka vůči němu. Nicméně nemoc a utrpení jsou výzvou k obrácení. Cesta k tomuto obrácení ale nemusí být ani rychlá, ani krátká.

Uzdravení? Tato otázka je často zdrojem mnoha nedorozumění. I věřící lidé mnohdy počítají jen a jen s uzdravením tělesným, „aby mohli zase pracovat”. Ježíš zcela zřetelně uzdravením tělesným nijak nepohrdal, ale šlo mu o uzdravení celého člověka, tedy v jeho dimenzi tělesné i duševní, nebo ještě lépe: šlo mu o spásu. Katechismus katolické církve to vykládá takto: Kristův soucit s nemocnými a jeho četná uzdravení nemocných všeho druhu jsou jasným znamením skutečnosti, že „Bůh navštívil svůj lid” (Lk 7,16) a že Boží království je blízko. Ježíš nemá jen moc uzdravovat, nýbrž i odpouštět hříchy: přišel uzdravit úplně celého člověka, duši i tělo. Je lékařem, jakého nemocní potřebují. Jeho soucit se všemi trpícími jde tak daleko, že s se nimi ztotožňuje: „Byl jsem nemocen a navštívili jste mě” (Mt 25,36) . Jeho přednostní láska k nemocným nepřestala během staletí zcela zvláštním způsobem podněcovat křesťany k tomu, aby pečovali o všechny, kdo trpí na těle i na duchu. Ona je zdrojem neúnavného úsilí přinášet jim úlevu v jejich trápeních. Ježíš často žádá nemocné, aby věřili. K uzdravování používá znamení: sliny a vkládání rukou, bláto a omývání. Nemocní se snaží dotknout se ho, „protože z něho vycházela síla a uzdravovala všechny” (Lk 6,19). Tak se nás Kristus ve svátostech i nadále „dotýká”, aby nás uzdravoval. Kristus pohnut tolikerým utrpením, nejen dovolil, aby se ho nemocní dotýkali, ale bere jejich trápení za své: „Vzal na sebe naše slabosti a nesl naše nemoci” (Mt 8,17), avšak neuzdravil všechny nemocné. Jeho uzdravení byla znamením příchodu Božího království. Ohlašovala mnohem radikálnější uzdravení: vítězství nad hříchem a nad smrtí skrze jeho velikonoční oběť. Kristus vzal na kříži na sebe celou tíži zla a „sňal hříchy světa” (Jan 1,29). Nemoc je pouze jeho důsledkem. Svým utrpením a svou smrtí na kříži dal Kristus utrpení nový smysl: od té doby nás utrpení může připodobnit

Kristu a spojit s jeho vykupitelským utrpením.

Pokusme se o krátkou formuli: nemoc je z křesťanského pohledu nepřítel, který má svůj kořen v hříchu lidí, s tímto nepřítelem je ale nutno bojovat a tento nepřítel je v zásadě Ježíšem poražen, protože ani nemoc nemůže člověka natrvalo odloučit od lásky Boží, projevené v Kristu Ježíši (srv. Řím 8,31-38). V běhu lidského života může být nemoc také výzvou k obrácení, prostředkem k lidskému zrání a nástrojem spásy. To ovšem nic nemění na skutečnosti, že je třeba proti ni bojovat, že je třeba nemocným v tomto boji pomáhat.

V úvodu k Obřadům pomazání nemocných a péče o nemocné čteme: „Podle plánu Boží prozřetelnosti má člověk odhodlaně bojovat s každou nemocí a také se pečlivě starat o dobré zdraví, aby mohl v lidské společnosti a v církvi plnit své poslání. Vždy však má být ochoten doplňovat, co zbývá v Kristově utrpení pro spásu světa a očekávat osvobození celého tvorstva ke slávě Božích dětí... Nejen nemocný má bojovat proti nemoci. Také lékaři a všichni, kteří se nějakým způsobem věnují péči o nemocné, ať uváží, že mají udělat, vyzkoušet a pokusit se o všechno, co by mohlo nemocným přinést duševní a tělesnou úlevu”.

Aleš Opatrný

Modlitba za Národní Eucharistický Kongres 2015

Bože, náš nebeský Otče,
děkujeme Ti, že s námi
uzavíráš z lásky smlouvu
novou, věčnou, nejsvětější,
když nám Kristus na oltáři
dává Svoje Tělo a Krev.

Uč nás tuto smlouvu slavit,
milovat a zachovávat.
Požehnej, ať náš Národní
eucharistický kongres
obnoví v nás ctnosti víry,
lásky, naděje a sílu
k jednotě a vzájemnosti,
aby společenství Církve
neslo světu radostnou zvěst.

Na přimluvu Matky Boží
ať s novou a hlubší úctou
přijímáme Tělo a Krev
Tvého jediného Syna,
který s Tebou v Duchu Svatém
věčně žije a kraluje. Amen.

Otče náš.
Zdrávas Maria.